

udsætning, ligesom dette ogsaa har været Tilfældet med Ministeriet. Jeg for mit Vedkommende nærer derfor ikke mindste Tvivl om, at en saadan Instruction maa kunne tilvelebringes; men efter min Mening vilde det endog være betænkeligt, om denne Instruction havde fuldfærdig og den blev vedtagen, saaledes at Instructionen blev sanctioneret ved Loven. Det troer jeg ikke kunde være heldigt; thi saa vilde Instructionen blive en Deel af Loven, saa at den uskriveligt maatte overholdes, indtil den lovgivende Magt sanctionerede Forandringer i den, og det kan dog aldrig være Meningen. Tænker man sig en saadan Instruction, vil man let komme til den Erkjendelse, at det er umuligt i denne at optage alle de enkelte Tilfælde, som kunne tænkes at være skadelige for Sundheden; Enhver vil vistnok erkjende, at det er nødvendigt at indrømme Sundhedspolitiet en temmelig stor Myndighed til at slutte fra det, der er befaleet, til andre Tilfælde, som ikke udtrykkeligt ere omtalte. Jeg troer derfor ikke, at der fra Mængden af en saadan Instruction kan hentes noget Argument imod Lovens Vedtagelse. — Forsaavidt den ærede Taler har udtalt sig om det Formelle med Hensyn til Forelæggelsen af den foreløbige Lov, og blandt Andet udtalt sig, som om jeg havde yttret, at den foreløbige Lov skulde gjælde ved Siden af den nærværende, da var egentlig min Mening den, at den foreløbige Lov maatte stadfæstes af Rigsdagen i det Mindste til at gjælde, til denne Lov var traadt i Kraft, eller, hvis denne Lov bliver vedtagen, som den er foreslaaet, saaledes at der bliver indført Sundhedscommissioner paa flere Steder, da indtil disse ere traadte i Kraft. Naar der optages en Bestemmelse derom i Loven, forekommer det mig, at der ikke derved kan være nogen Betænkelighed.

Formanden: Jeg tør dog med Hensyn til de formelle Indvendinger, som nys ere blevne reiste, ikke tilbageholde den Bemærkning, at netop derved, at disse to Sager, Lovudkastet og den foreløbige Lov, behandles ved Siden af hinanden som to særskilte Sager, er der givet fuldstændig Afgang til at raade Bod paa de Ulemper, som ere blevne omtalte. Det staaer

jo nemlig til Thinget, enten at tage den provisoriske Lov og omændre den overeensstemmende med Indholdet af Lovudkastet, og med de Forandringer, som dertil maatte findes fornødne — eller at behandle selve Lovudkastet og dertil føie en Paragraph, som siger, at naar Lovudkastet faaer Lovkraft, ophører den provisoriske Lov at gjælde. At jeg har sat dem saaledes paa Dagsordenen, som skeet er, var jeg kun berettiget til efter den Maade, hvorpaa de ere forelagte af Ministeren.

Madvig: Jeg har ikke tænkt at ville udtale nogen Dabel med Hensyn til den Maade, hvorpaa den ærede Formand har ladet Sagen behandle, og jeg skal paa ingen Maade gjøre nogen Banfælgelighed med Hensyn til den Maade, hvorpaa man kan ordne Sagen. Det forekommer mig, at hvad den høitærede Justitsminister nu sidst bemærkede om, at der kunde optages en nærmere Bestemmelse om Grændsen, hvorlænge den provisoriske Lov endnu skal blive i Kraft, henviste til den rigtige Maade; men just fordi jeg gjerne vilde slutte mig til, hvad Ministeriet i denne Henseende kunde foreslaae angaaende Sagens Ordning, ønskede jeg, at dette maatte blive klart, da det ikke tidligere var klart, idet den høitærede Justitsminister kun ganske kort havde sagt, at han tænkte sig, at den provisoriske Lov maatte blive staaende. Det er nu af ham nærmere antydet, hvorledes han tænker sig Forholdet. Med Hensyn til Sagens Realitet skal jeg blot ganske kort bemærke, at jeg troer, at det fremgaaer af mine tidligere Uttringer, at jeg aldeles ikke har tænkt paa, at Instrurerne skulde optages i Loven, men jeg har sagt, at Loven maatte som alle Love af lignende Art vedtages under en almindelig Forudsætning om, hvorledes de Instrurer vilde blive, som derefter vilde blive affattede. Jeg kan med Hensyn til Instructionernes Tilstedkommelse ikke ganske berolige mig med, hvad den ærede Justitsminister sagde, at de forskjellige Autoriteter, der havde havt denne Sag at behandle, ikke havde havt nogen Tvivl om, at en saadan Instrur kunde tilvelebringes. Sagen har nemlig en Banfælgelighed, som adskillige af disse Autoriteter uden Tvivl have overseet; det er nemlig Modsatningen mellem, hvad der